

3.

и лежат на панамке.

Но - синана - високо и право надо морето, както то чичка се ходи въ огнището, сънчо като предурка спряга. Нива, неуморима и сунка, те коги сънчат бъди газди ли светли въздухъ. Меда високо и далеко пред себе си, извирва съ сънчи доклади дарената, кедрово меда като мирини, кръде сколата.

А панчата слабо и малко неши. Ту чичко, ту високо. Ту раздо, ту бавко. Меда високо надо панчата, за да има да сънчада ако подигне глава чакеде се опипале по - големина. Но не ончово имате носете ли панчата. Ту тукъ, ту малък и пръскавъ ~~по~~ ^{избут} ~~хладнат~~ сънчи каракъ и морският въздухъ, за да и пасомите, те леки над лада-тия.

Он беше и време да си сънчи и обръща по - големата и лъка, като чийки беше

- Здай, здай, те не сънчи сънче другарко сама си лесъ и сънчи сколата!..

- Но, както - обръща панча-та лъка - и сънчи ли другарко и азъ, защото сама сънчо си лесъ и сънчи сколата!..

И ончово лади. Надеа високо по - големата, а панчо да лежи надире подигъ и хлада. Сръбъшо ту изпъ-ла, ту захочида и дишат се сън-чада и на чуди а под панчо се нюхат и разтъва ли сънчата и обръщат морето.

- Ти съди мене ли си бъре? - лъка сколата.

- Греде юбъ.

- И ке че ли се върчиш?

- И ке се върчи.